

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ DE ALBA-IULIA ȘI SIBIU

PREȚUL INSERȚIUNILOR:

Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător.

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai nr. 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază.

ABONAMENTUL:

Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Cont nr. 49.8.01**Credința noastră**

41. Sfânta Taină a Căsătoriei (Cununiei)

Dintru început, Sfânta Scriptură ne spune că omul a fost făcut după chipul lui Dumnezeu, cu destinația de a ajunge la asemănarea cu Dumnezeu. Și l-a făcut „bărbat și femeie”. Având în el chipul lui Dumnezeu, omul era mai presus decât celelalte ființe și tindea spre desăvârșire. De aceea el are puterea de a stăpîni pămîntul și toate viețile de pe pămînt și de a dezvolta viața mereu. Fiind bărbat și femeie, lor li se spune: „Fiți rodnici și vă înmulțiți și umpleți pămîntul și-l stăpîniți” (Facerea 1, 26—28). Așa a apărut prima familie, care a avut copii. Și așa s-au înmulțit familiile, după porunca dumnezeiască: „Va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va lipi de femeia sa și vor fi amîndoi un trup” (Facerea 2, 24; 4, 1—26; 5, 1—32). Iar din adunarea familiilor s-au format cu vremea popoarele. Căci nu există nici un popor, care să nu aibă familii, care slujesc dezvoltării poporului respectiv.

După învățătura Bisericii noastre familia a apărut cu binecuvîntarea lui Dumnezeu. Această binecuvîntare a fost întărită și înnoită de Mîntuitorul nostru Iisus Hristos. Temelia familiei se pune prin căsătoria liber consimțită dintre un bărbat și o femeie, pentru a se ajuta reciproc, a naște și crește copii și a împlini datoriile față de societate. Iisus Hristos a ridicat căsătoria la rangul de Sfântă Taină. Credincioșii după căsătoria civilă se căsătoresc la biserică, unde primesc harul divin, care îi unește în Iisus Hristos. Astfel la întrebarea dacă soțul poate să se despărță de soție, Iisus a răspuns: „N-ați citit că Cel ce i-a făcut de la început i-a făcut bărbat și femeie? Și a zis: pentru aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va lipi de femeia sa și vor fi amîndoi un trup. Așa încît nu mai sînt doi ci un trup”, căci Dumnezeu însuși i-a „împreunat”, ca prin harul divin cei doi să fie una (Matei 19, 3—6). Iisus Hristos însuși „a făcut început minunilor” Lui la nunta din Cana Galileii, unde a prefăcut apa în vin. Luînd parte la nuntă, Iisus a binecuvîntat-o prin prezența Lui, prefăcerea apei în vin fiind un simbol al transformării ce se întîmplă prin căsătorie cu cei doi, care în Hristos devin una. Astfel la nuntă „și-a arătat Iisus slava Sa și ucenicii Săi au crezut în El” (Ioan 2, 1—11).

Sf. Apostol Pavel aseamănă unirea dintre soți cu unirea dintre Hristos și Biserică (Efeseni 5, 22—33; 6, 1—4). De aceea căsătoria „în Hristos și Biserică” este o „taină mare”, căci Hristos însuși pecetluiește cu harul Său, prin rugăciunea preotului, unirea deplină dintre cei ce se căsătoresc și le dă puterea de a face din căsnicia lor prin iubire și ascultare reciprocă un izvor de desăvârșire a lor în Hristos, de naștere de prunci și creștere trupestă și sufletească, de slujire a Bisericii și a societății, a patriei. Căci căsătoria creștină nu-și are rostul numai în ea însăși, ci rostul ei este ca — înlăturînd ispita egoismului familial — să fie o celulă vie în Biserică, care e „Trupul lui Hristos”, care e „mireasa lui Hristos”, o celulă vie și roditoare în viața poporului cărui îi aparține. Intre soți trebuie să fie iubire, sfințită de iubirea lui Hristos, iubire care îi unește în bună înțelegere, respect reciproc, ajutor reciproc, jertfelnicie, iubire care se revărsă asupra copiilor și care se întoarce de la

copii spre părinți, iubire care slujește binele obștesc.

Căsătoria creștină este așadar Sfânta Taină în care, prin binecuvîntarea preotului, se revărsă harul divin asupra celor ce o primesc de bună voie și cu credință, care îi unește în Hristos și îi ajută să viețuiască toată viața după voia lui Dumnezeu ca buni fii ai Bisericii, pentru desăvârșirea reciprocă, pentru înmulțirea neamului omenesc și pentru propășirea poporului.

Sf. Taină a Căsătoriei se săvîrșește de preot (mai rar de arhieru), în biserică după Sf. Liturghie într-o zi de sărbătoare, în fața tuturor credincioșilor. (Ea nu se săvîrșește: în cele patru posturi, în zilele de post sau ajun, de la Crăciun la Bobotează, în săptămîna brînzei, de la Sf. Paști pînă la Duminica Tomii, în Duminica Rusaliilor, și în ajunul praznicelor împărătești).

E o rînduială bună ca preotul să stea de vorbă cu mirii înainte de ziua căsătoriei, să-i învețe care sînt obligațiile căsniciei. Atunci se încheie și Protocolul bunei-învoiri, după ce s-a cercetat că nu există impedimente ale căsătoriei proiectate. După aceea preotul anunță în trei Duminici în biserică pe cei ce vor să se căsătorească, pentru ca credincioșii să ia cunoștință și să sesizeze dacă e cumva un impediment (pedică) pentru căsătoria dintre miri. De asemenea se cuvine ca mirii să se spovedească și să se împărtășească la Sf. Liturghie. În felul acesta, curățîți de păcate și primind pe Hristos în ființa lor, ei vor păși cu vrednicie și bucurie în fața sfîntului altar la Sf. Taină a Căsătoriei.

La început se slujește Logodna și îndată după aceea Căsătoria. Acesta e obiceiul astăzi. Mai de mult între logodnă și căsătorie era un anumit timp, ceea ce azi se întîmplă arareori. De altfel logodna nu poate fi desfăcută, ca și căsătoria. Slujba Logodnei începe cu ectenia mare, în care preotul se roagă pentru cei ce se logodesc, ca „să le trimită dragoste desăvîrșită”, „deplină înțelegere și credință”, „să le dăruiască nuntă cinstită și viață neîntinată”. După rugăciunile în care se cere binecuvîntarea lui Dumnezeu peste „logodna aceasta”, pentru ca aceștia să se unească în pace și un gînd, urmează momentul principal care este punerea inelelor, cu cuvintele: „Se logodește... (N) cu... (N) în numele Tatălui și al Fiului și al Sfîntului Duh. Amin”. După aceasta urmează rugăciunea în care se cere ca Dumnezeu să binecuvînteze logodna, să o întărească „în credință și înțelegere, în adevăr și dragoste”. Se arată că prin inel s-a preamărit cu stăpînire Iosif în Egipt, Daniil în Babilon, a fost primit de tatăl lui fiul întors acasă. Inelul se pune în mîna dreaptă, pentru că acesta e semnul puterii și al preamării de-a dreapta Tatălui. Inelul închipuiește și dragostea și credința fără sfîrșit (veșnică) a celor logodiți.

În continuare urmează slujba căsătoriei, cu ectenia în care preotul se roagă pentru cei „care acum se însoțesc unul cu altul”, „pentru ca să fie binecuvîntată nunta aceasta” ca nunta din Cana Galileii, „ca să li se dăruiască bucuria nașterii de prunci buni și purtare fără prihană în viață”. După rugăciunile în care se amintesc binecuvîntările revărsate de Dumnezeu în familiile din Sfânta Scriptură se cere ca și această nuntă să

(Continuare în pag. 2)

„Doamne, învață-ne să ne rugăm” (Luca 11, 1)

„O dată, fiind Iisus într-un loc și rugîndu-se, cînd a încetat, unul dintre ucenicii lui i-a zis: Doamne, învață-ne să ne rugăm cum a învățat și Ioan pe ucenicii lui” (Luca 11, 1).

Ascultînd cererea lor, Iisus le-a spus minunata și cuprinzătoarea rugăciune „Tatăl nostru”, pe care creștinii o rostesc zilnic și pe care o cîntăm la săvîrșirea fiecărei Liturghii.

Cineva s-ar putea întreba: De ce au venit ucenicii la Iisus și i-au cerut să-i învețe să se roage? Oare, nu știau ei nici atît, cum să se roage?

Este drept că unii credincioși socotesc rugăciunea ca pe un fapt simplu și ușor. Totuși, cererea Sf. Apostoli ne arată că a ne ruga nu este un lucru atît de ușor și că, atunci ca și acum, mulți creștini nu știu cum să se roage sau se roagă în diferite feluri, dintre care multe nu sînt bune și folositoare.

Mîntuitorul nu a lăsat fără răspuns cererea Apostolilor. El i-a învățat pe ei, și prin ei pe toți credincioșii, cum trebuie să se roage. El s-a făcut pildă de rugăciune, precum pildă este întru bunătate, smerenie și ascultare de Dumnezeu.

S-a rugat singur în munte, precum s-a rugat și cu mulțimile care-l urmau. S-a rugat în pustie 40 de zile, înainte de a începe activitatea de vestire a Evangheliei, precum s-a rugat la sfîrșitul activității în grădina Ghetsimani sau chiar cînd era răstignit pe cruce, zicînd: „Părinte, iartă-le lor că nu știu ce fac” (Luca 23, 34).

De la Domnul nostru Iisus Hristos am învățat să ne rugăm în două feluri: Să ne rugăm în viața noastră de toate zilele și să ne rugăm împreună cu frații noștri de aceeași credință, în biserică. Deci rugăciunea publică și rugăciunea particulară sînt ca două aripi cu ajutorul cărora sufletul se poate apropia de Dumnezeu.

Am putea asemăna aceste două feluri de rugăciuni, care sînt strîns legate una de alta, se condiționează și se întregesc, în chipul următor.

Rugăciunea liturgică este ca un foc mare, ca un rug nestins în mijlocul căruia stă rugăciunea lui Iisus și jertfa de pe sfîntul altar, iar rugăciunile noastre particulare sînt ca niște luminițe care se aprind de la acest mare foc și duc lumină, mîngîiere și căldură în viața noastră.

Rugăciunea liturgică este rugăciunea Bisericii întregi pentru toate mădularele Trupului tainic al lui Hristos, iar rugăciunea particulară cuprinde mai ales dorința și necazul sau bucuria fiecărui mădular în parte.

Rugăciunea particulară este prelungirea și adîncirea rugăciunii liturgice în viața personală. Ea este asemenea unei flori; este floarea credinței și a iubirii noastre de Dumnezeu. Dar oricît de frumoasă ar fi o floare, ea nu poate da atît parfum și prilej de înălțare cum dă o cunună întreagă de flori. În locul cununii de spini pe care răutatea a așezat-o pe capul Mîntuitorului răstignit pe cruce, Biserica a așezat în jurul aceluiași Hristos, care se jertfește necontenit pe sf. altar, o cunună de rugăciuni izvorîte din cele mai alese sentimente de preamărire a lui Dumnezeu.

Este drept că Mîntuitorul a zis: „Iar tu cînd te rogi, intră în camera ta și, închizînd ușa ta, roagă-te Tatălui tău celui într-ascuns și Tatăl tău, care vede întru ascuns îți va răsplăti ție” (Matei 6, 6).

Aceste cuvinte, pe care se întemeiază rugăciunea particulară, nu sînt împotriva rugăciunii publice și nu o înlătură. Domnul a voit să ne arate

(Continuare în pag. 2)

41. Sfinta Taină a Căsătoriei (Cununiei)

(Urmare din pag. 1)

primească binecuvîntarea dumnezeiască spre dragoste, înțelepciune, mîntuire, naștere de prunci, bunăînțelegere și îmbelșugare. Urmează apoi punerea cununilor pe capul mirilor, care e momentul principal al căsătoriei, cînd harul divin unește pe miri într-o căsătorie durabilă și sfințită.

După rugăciunea: „Dumnezeule cel Sfînt... întinde mîna Ta din Sfîntul Tău locași și unește pe (N) cu (N), (se unește dreapta mirelui cu dreapta miresei), pentru că de la Tine se însoțește bărbatul cu femeia; unește-i într-un gînd, binecuvîntează-i într-un trup; dăruiește-le... prunci buni” — preotul (cu nașul și nașa) pune cununile pe capul mirelui și miresei, zicînd de trei ori: „Se cunună (N) cu (N) în numele Tatălui și al Fiului și al Sfîntului Duh. Amin” și îi binecuvîntează de trei ori: „Doamne Dumnezeule nostru, cu mărire și cu cinste încununază-i pe dinșii”. Cununile închipuie cinstirea celor ce au viețuit întru curăție și virtute, împărătînd (stăpînind) peste ispitele păcatului și săvîrșind ce e bun și plăcut lui Dumnezeu și oamenilor. Această cinstire de la Dumnezeu și Biserica obligă pe cei căsătoriți să ducă toată viața lupta de stăpînire peste pornirile rele și de întărire a bunelor năzuinți și fapte, ca să poată primi de la Domnul Hristos la sfîrșitul vieții cununa veșniciei.

Apoi se citește: Apostolul (Efeseni 5, 20—33), în care Sf. Apostol Pavel arată ce este căsătoria și care sînt datorile soților, și Sfînta Evanghelie în care Mîntuitorul binecuvîntează nunta de la Cana Galileii (Ioan 2, 1—11). Preotul se roagă Domnului să păzească în pace și bunăînțelegere pe cei ce s-au căsătorit, să le fie nunta cinstită și fără prihană, să ajungă la bătrînețe fericite, îndeplinind cu inimă curată poruncile Domnului.

Preotul binecuvîntează paharul cu vin și pîine, din care dă celor căsătoriți să guste de trei ori. Aceasta arată că ei de acum înainte sînt una în toate împrejurările vieții. După aceea se face ocolirea (inconjurul) cu cei cununați și cu nașii, cîntîndu-se: „Isaia dănuiește...”, „Sfîntilor mucenici” și „Slavă Tie Hristoase”. Aceasta închipuie bucuria celor căsătoriți și îndemnul de a trăi o viață curată și a naște prunci. Apoi se iau cununile de pe capul celor căsătoriți cu cuvintele ca mirele și mireasa să fie într-o cinste și binecuvîntare, să aibă prunci și să păzească poruncile Domnului. Preotul atrage atenția celor căsătoriți că au făcut un jurămînt (pe Sf. Evanghelie și pe Sf. Cruce) înaintea Sfîntului altar că vor păzi legătura dragostei și a mirii pînă la mormînt curată, neîntreruptă dreaptă și cinstită, că nu se vor abate de la datorile lor și vor urma ce e plăcut lui Dumnezeu și oamenilor. Se roagă apoi la Dumnezeu să le dea viață îndelungată, prunci buni, spor în credință, bunăstare și să-i învrednicească de bunătățile cele cerești.

Astfel se pune, prin harul divin, o pecete dumnezeiască asupra făgăduinței celor ce se căsătoresc. Căsătoria este asemănată cu legătura dintre Hristos și Biserica. Ea a fost asemănată și cu Sfînta Treime (tatăl e asemănat cu Dumnezeu-Tatăl, mama cu Sfîntul Duh, copiii cu Hristos-Fiul cel născut din vezi din Tatăl și sub ani din Fecioara Maria). Sfînta Treime e modelul familiei creștine.

După învățătura Bisericii noastre căsătoria este pe toată viața. Mai mult: Biserica a prețuit și prețuiește pe acei soți (soț sau soție), care, după ce rămîn văduvi, păstrează cu credincioșie amintirea celui decedat și duc o viață curată și de dăruire de sine pentru a sluji Bisericii și operelor de folos obște. Sf. Apostol Pavel recomandă cinstirea văduvelor vîrstnice care își pun nădejdea în Dumnezeu și săvîrșesc fapte bune în smerenie și rugăciune (I Tim. 5, 5—10). De aceea Biserica la a doua și a treia căsătorie are o slujbă a căsătoriei mai simplă. Ea interzice căsătoria a patra. Sînt cazuri cînd căsătoria este oprită, s.ex.: lipsa facultăților mintale (nebumnia), neputința îndeplinirii obligațiilor conjugale, existența unei alte căsătorii; rudenii fizică (de sînge și cuscria) pînă la un anumit grad; rudenii morală (adopțiunea) și rudenii spirituală (nașii de la Sf. Botez cu cel botezat și nașii de la Sf. Taină a căsătoriei cu cei căsătoriți) pînă la un anumit grad etc. Unele piedici pot fi înlăturate prin dispensă dată de episcopul locului sau (în cazuri speciale) de Sf. Sinod. Toate aceste opreliști și dispense sînt prevăzute în Canoanele Bisericii.

Adevărata căsătorie e aceea care durează toată viața. Numai moartea unuia din soți poate întrerupe această legătură sfințită și astfel deschide posibilitatea unei noi căsătorii pentru soțul în

viață. Biserica are rezerve față de divorț. Totuși ea admite divorțul pentru caz de adulter (Matei 5, 32), care e considerat ca moarte sufletească. Cînd soții au divorțat civil se îngăduie prin pogorîmint divorțul și pentru alte cauze asemănătoare cu moartea sufletească (fizice, morale sau spirituale). Biserica însă preferă și recomandă ca soții să nu divorțeze în nici un caz, ci să se împace și să-și continue căsătoria pînă la sfîrșitul vieții iertînd unul altuia, lepădîndu-se de păcatul, care a dus la despărțire, și trăind în bunăînțelegere, cu atît mai mult cînd au copii de îngrijit.

Cel ce vrea să devină preot ortodox trebuie să se căsătorească cu o fecioară ortodoxă înainte de a fi hirotonit. Cel ce s-a hirotonit (ca diacon sau preot) necăsătorit nu are dreptul să se căsătorească. La fel preotul văduv e oprit de la a doua

căsătorie. Călugărul (călugărița) e obligat să respecte toată viața votul monahal.

Sfînta Taină a Căsătoriei cere așadar împlinirea anumitor condiții necesare ca prin ea să se întemeieze o familie sănătoasă, care să trăiască după voia lui Dumnezeu, într-o deplină înțelegere, în unitate și spre binele Bisericii și al poporului. Familiile cu copii mulți sînt o binecuvîntare a lui Dumnezeu și o întărire a vitalității poporului, căci în vrednicia familiilor este prezentul și viitorul poporului.

Să păstrăm, dar, tradiția de veacuri a Bisericii noastre și a poporului nostru de întemeiere a unor căsnicii sănătoase și durabile (pentru toată viața) și de închegare a unor familii mari, care dau poporului oameni luminați și dăruți cu întreaga lor ființă binelui obște.

† NICOLAE
Mitropolitul Ardealului

„Doamne, învață-ne să ne rugăm”

(Urmare din pag. 1)

prin ele izvorul din care trebuie să pornească rugăciunea, izvor care este inima. Mîntuitorul a voit să ne ferească să nu facem din rugăciunile noastre publice sau particulare acte de demonstrație, așa precum făceau fariseii, care ieșeau pe la colțuri de străzi cînd se rugau, ca să fie văzuți și laudați de oameni.

„Cămara” în care fiecare credincios se cuvine să se retragă cînd se roagă și să-l primească pe Dumnezeu este inima sa, iar porțile care trebuiesc închise sînt porțile simțurilor prin care pătrund în suflet nenumărate ispite.

Mîntuitorul vrea să ne ferească, prin aceste cuvinte, de primejdia unei rugăciuni — publice sau private — făcută superficial și să ne arate că izvorul rugăciunii este inima, precum și aceea că între inimă și rugăciune se cuvine să fie un acord perfect. De aceea în Sf. Liturghie ne rugăm astfel: „Și ne dă nouă cu o gură și cu o inimă a mării și a cînta precinstit și de mare cuviință numele Tău: al Tatălui și al Fiului și al Sfîntului Duh”.

În rugăciunea liturgică se realizează acest îndoit acord: acordul între inimă și gură și acordul între toți cei ce se roagă împreună și își înalță sufletele spre Dumnezeu.

Oricît de mare este lumina stelelor, ea nu ajunge nici pe departe lumina Soarelui. Tot astfel rugăciunile particulare nu pot copleși nici înlocui rugăciunea liturgică. Ele reprezintă mai mult un efort omenesc spre Dumnezeu, pe cîtă vreme rugăciunea liturgică este calea pe care Iisus a rînduit-o să vină la noi și să rămîna cu noi pururea. În rugăciunea liturgică nu se roagă un mădular singur, ci se roagă Biserica însăși, ca Trup tainic al lui Iisus Hristos.

Ca să înțelegem mai bine valoarea rugăciunii liturgice ne vom servi de un exemplu, pe care ni-l oferă viața. Între lucrurile rămase de la o credincioasă care nu cunoștea însemnătatea rugăciunii liturgice, dar care se ruga singură acasă, s-a găsit acest fragment de rugăciune: „Doamne, ajută-mi să fiu bine văzută de oameni, să am bani și să cîștig la loterie. Doamne, fă ca soțul meu să fie totdeauna cu atenție față de mine, să mă stimeze și să-mi aducă în casă tot ce trebuie...”

Este destul de grăitor acest fragment de rugăciune, pentru ca să ne dăm seama cît de primejdioasă poate fi rugăciunea particulară, cînd nu este în legătură cu rugăciunea liturgică. Cîte din rugăciunile noastre particulare se aseamănă cu această rugăciune, încît ni se potrivește cuvintele rostite de către Iisus către cei doi frați Ioan și Iacov, care cereau să fie așezați unul de-a dreapta și altul de-a stînga în împărăția Sa, la care le-a răspuns: „Nu știți ce cereți”.

De atîtea ori cerem în rugăciunile noastre particulare cele vremelnice, în locul celor veșnice, pe cele pămîntești în locul celor cerești, cele primejdioase în locul celor mîntuitoare. Cît de des este cuprinsă rugăciunea noastră particulară de ambiție, de orgoliu, de egoism ori de invidie și dușmănie față de semenii noștri!

Cît de diferită și contradictorie poate fi rugăciunea unuia de a altuia. Unii se roagă să fie ploaie, alții să fie senin, unii cer ceva, alții altceva și ne mirăm de ce nu ni se împlinesc cererile? Uităm că Dumnezeu ne împlinește numai acele cereri care sînt de folos mîntuirii noastre.

Cineva cere să fie bogat și uită că bogăția poate să-i primejduiască mîntuirea. Altul vrea să fie mare, puternic și frumos, uitînd că toate acestea pot periclita mîntuirea. De multe ori în rugăciunile noastre particulare facem din dorințele personale adevărați idoli, ca odinioară păgînii.

Pe lîngă acestea, rugăciunile noastre particulare sînt înguste și întîmplătoare. De cele mai multe ori nu cuprindem în rugăciunile particulare pe ceilalți oameni și aproape niciodată nu avem puterea să ne rugăm pentru vrăjmașii noștri, așa cum ne-a învățat Hristos. Ele au un unghi îngust prin care pătrund numai cîteva raze de lumină. În ele cerem mai mult, decît mulțumim pentru cele ce am primit. Cu totul deosebită este rugăciunea liturgică. Ea îmbrățișează întreaga lume, cerul și pămîntul, îngerii cu oamenii, precum și toate cele ce sînt de folos sufletelor și trupurilor noastre. În rugăciunea liturgică ne rugăm pentru pacea a toată lumea, pentru bună liniștea văzduhului, pentru îmbelșugarea roadelor pămîntului, pentru cei bolnavi, pentru cei ce se află în călătorie, pentru cei vii și pentru cei adormiți, pentru cei ce ne iubesc și pentru cei ce ne urăsc, pentru cei mari și pentru cei mici, pentru dregătorii lumești, pentru căpeteniile bisericești, cu un cuvînt „pentru toți și pentru toate”, așa cum spunem în rugăciunea de mijlocire.

Precum este greu de închipuit ca o bucată de lemn să se aprindă și să ardă mai ușor singură, decît atunci cînd e așezată lîngă altele, cuprinse de flacăra focului, tot astfel este greu de închipuit că un credincios singur se roagă mai bine decît atunci cînd se află în rugăciune cu toți ceilalți credincioși.

Este drept că „rugăciunea liturgică cere sacrificiu a ceea ce este personal și vremelnic”, cere să vezi cele ce sînt de lipsă pentru mîntuirea tuturor și să ai mereu pildă de rugăciune pe Domnul nostru Iisus Hristos.

Ea cere smerenie și iubire. Ea alungă egoismul și orgoliul. Ea este ca un cer atotcuprinzător. Îngerii cu oamenii împreună preamăresc pe Dumnezeu, Cel întreit Sfînt. În ea se realizează unitatea în multiplicitate și cei mulți devin „o gură și o inimă” înaintea lui Dumnezeu.

Există în unele părți ale țării noastre, mai ales la sate, obiceiul creștin ca în noaptea de Paști credincioșii să ducă de la biserică cu mare grijă o lumină aprinsă la casele lor. Această lumină e aprinsă ori de cîte ori este un eveniment mai însemnat în familie, o încercare sau o primejdie. Această lumină simbolizează lumina lui Hristos. Cel înviat.

Liturghia este și slujba în care intrăm în comuniune cu Hristos, Cel ce a înviat a treia zi pentru ca noi să avem viață veșnică.

În decursul Sfintei Liturghii trec prin fața ochilor noștri sufletești cele mai însemnate fapte din viața Domnului nostru Iisus Hristos: Nașterea, botezul, ieșirea la propovăduire, învățăturile și minunile, jertfa de pe cruce și învierea din morți. Și se sfîrșește cu rugăciunea de preamărire și chemarea lui Hristos, Cel înviat în ajutorul nostru.

Să aprindem și noi rugăciunile noastre zilnice din rugăciunea liturgică și astfel toată viața noastră va fi luminată de lumina lui Hristos.

Părintele Vasile

„Cultură și naționalitate în Transilvania“

Keit Hitchins este un distins profesor american, îndrăgostit de istoria Transilvaniei pe care o studiază cu pasiune și înțelegere. Cărțile unor specialiști străini despre România sînt rare, dar ele aduc adesea puncte de vedere inedite și interesante. Studiile lui Keit Hitchins au o altă calitate: Claritatea și limpezimea expunerii. Cele trei studii („Samuil Micu Clain și iluminismul românesc din Transilvania“, „Laic și ecleziastic în mișcarea națională românească din Transilvania (1830—1869)“, „Românii din Transilvania și Congresul naționalităților“) reunite în cartea *Cultură și naționalitate în Transilvania*, Editura Dacia, Cluj, 1972, aduc precizări importante în tratarea temelor menționate. Astfel, la problema iluminismului este subliniată deosebirea de nuanță între iluminismul apusean și iluminismul țarilor din răsăritul Europei în general și iluminismul românesc în speță.

Deosebirea esențială constă în felul cum priveau iluminiștii trecutul; iluminiștii din apus tindeau să repudieze istoria vremurilor de odinioară, trecutul fiind considerat ceva retrograd și inferior, în timp ce societatea viitorului urma să fie fondată pe rațiune și știință.

Dar „pentru iluminismul Europei răsăritene, unde națiunea era împărțită sau subjugată unei puteri străine, trecutul era adesea superior prezentului“.

Al doilea studiu tratează laicizarea gândirii social-politice românești și triumful ideii de naționalitate pe la mijlocul secolului al XIX-lea. Începe să înflorească o cultură laică și apar posibilități de a urma și o altă carieră decît cea bisericească. În aceste condiții un conflict între susținătorii tradiției și cei care luptau pentru schimbări în dezvoltarea politică și intelectuală era inevitabil. O expresie elocventă a acestui conflict este neînțelegerea dintre episcopul unit

Ioan Lemeni și învățatul ardelean Simion Bărnăuțiu, pe la mijlocul secolului trecut.

O apreciere revelatoare capătă în carte activitatea Mitropolitului ortodox Andrei Șaguna, care a dorit să restabilească Mitropolia Ortodoxă din Alba Iulia așa cum a fost ea înainte de unire. În condițiile în care pericolul deznaționalizării era iminent, îndemnul luminatului păstor sufletesc de a face lecții la sate preoții români capătă semnificația unui act de apărare a ființei noastre naționale.

De altminteri în cartea lui Keit Hitchins unirea din 1700 a unei părți din Biserica ortodoxă românească cu Roma, pe lângă câteva înlesniri de ordin social și cultural ce sînt evidențiate, este văzută ca un pericol al dezmembrării noastre naționale. De acest pericol și-au dat seama și cărturarii luminați, îndeosebi Samuil Micu Clain, care nu împărțea exagerările unor adepți ai unirii: „În afară de amestecul în afacerile Bisericii sale, pe care nu-l vedea cu ochi buni, Clain mai avea și teama că ierarhia catolică dorea eventual să-i asimileze complet pe uniți“.

Al treilea studiu și ultimul din această carte prezintă alianța românilor, slovacilor și sîrbilor, creată la Congresul naționalităților din 1895. Cele trei studii ale profesorului Keit Hitchins urmăresc evoluția mișcării naționale românești din Transilvania, de la un fenomen cultural și religios spre o mișcare politică-militantă pe deplin conștientă. Impresionează plăcut, mai ales la un cercetător străin, studiile fundamentale asupra iluminismului românesc din Transilvania. Astfel, în capitolul consacrat lui Samuil Micu sînt citate lucrări semnate de Ion Micu-Moldovan, I. Bianu, D. Popovici, O. Birlea și mai cu seamă monografia *Samuil Micu Clain Teologul* de N. Mladin, I. Vlad și Al. Moisiu — apărută la Sibiu în 1957.

Ion Buzăși

INFORMAȚII

● Joi, 7 iunie 1973, Înălțarea Domnului, s-au împlinit 6 ani de la hirotonirea întru arhiereu a Î. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului.

Acest eveniment a fost subliniat de P. C. prot. I. Vlad, care a rostit predica în Catedrala mitropolitană din Sibiu la praznicul Înălțării Domnului, iar la sfîrșitul Sfintei Liturghii P. C. rector Is. Todoran a citit o rugăciune de mulțumire către Părintele ceresc, pentru toate binefacerile revărsate asupra Arhipăstorului nostru, asupra Arhiepiscopiei pe care o conduce, asupra Bisericii și Patriei noastre.

Preoții și credincioșii prezenți la Sf. Liturghie au făcut urări de sănătate, pace și rodnică activitate Î. P. S. Mitropolit Nicolae.

● Duminică, 10 iunie 1973, a avut loc binecuvîntarea bisericii din Mihăileni, prot. Mediaș, care, prin jertfelnicia credincioșilor din această parohie și hărnicia C. pr. S. Săsăujan, a fost reparată și îmbrăcată într-o foarte frumoasă pictură, executată de dl. Gh. Dobrescu din Brașov.

Î. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului a delegat la acest eveniment pe P. C. cons. Gh. Papuc, P. C. secretar eparhial F. Costea și P. C. prot. al Mediașului P. Boeriu.

La priceasnă a vorbit P. C. secretar eparhial F. Costea, iar la sfîrșitul Sf. Liturghii au vorbit: P. C. cons. Gh. Papuc, C. pr. S. Săsăujan, care a fost și distins, C. pr. I. Sumedrea, actualul paroh, C. pr. V. Cheșcu și P. C. prot. P. Boeriu. A mai vorbit de asemenea episcopul I. Bianu, care a exprimat atașamentul credincioșilor mihăileni față de Biserica Ortodoxă Română, față de portul și rînduiriile noastre străbune.

În aceeași zi, la ora 18, delegații Î. P. S. Mitropolit Nicolae au săvîrșit slujba Vecerniei și au rostit cîte un scurt cuvînt de învățătură în parohia Răvășel, unde sînt credincioși mai puțini dar au „suflet mare“, cum frumos i-a prezentat C. pr. Gr. Hampu, parohul local.

● Însotîți de Eminentă Sa Domnul Episcop ev. luth. din Sibiu, Albert Klein, marți, 15 iunie 1973, Centrul nostru arhiepiscopesc a fost vizitat de doi clerici din R.F. Germania și anume: Helmuth Hild, președinte-episcop al Bisericii Evanghelice din landul Essen Nasau, cu reședința la Darmstadt, și Walter Liefke, pastor vicepreședinte al Sinodului din aceeași localitate.

Oaspeții s-au întreținut cu Î. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului asupra vieții bisericești de la noi din țară, asupra bunelor relații ecumeniste etc.

● În zilele de 18—20 iunie 1973, rev. M. M. Hamond Moore, capelan — consilier pentru relațiile externe al Arhiepiscopiei de Canterbury (Anglia) a fost oaspetele Î. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului, cu care prilej a vizitat Institutul Teologic, Catedrala mitropolitană, Muzeul Brukenthal, precum și alte biserici și monumente istorice din Sibiu.

● După ce în ajun, sîmbătă, 23 iunie 1973, s-a săvîrșit slujba Vecerniei în biserica noastră din Tușnad-Băi, Duminică, 24 iunie 1973, Î. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului a sfințit biserica din Imper (numire străveche, probabil de la imperator), așezare ce face parte din șiragul localităților aparținînd Plăieșilor de Sus și de Jos din depresiunea Casinului, situată între Micurea Ciuc și Tg. Secuiesc. Zidită în 1874, biserica, a fost reparată prin contribuția bunilor noștri credincioși din acele părți și străduința vrednicului preot C. Gane din Tușnad-Băi, care a administrat această parohie. Î. P. S. Sa a fost însoțit de la Sibiu de P. C. vicar Tr. Belășcu, P. C. consilieri Gh. Bota și Gh. Papuc, P. C. prof. C. Sîrbu și P. C. arhid. I. Bolog. Din soborul slujitor au mai făcut parte P. C. prot. I. Crăciun (M. Ciuc), P. C. prot. P. Dumbravă (Sf. Gheorghe), precum și alți preoți din împrejurimi.

Atît la slujba sfințirii bisericii, cît și la Sf. Liturghie care a urmat răspunsurile au fost date un cor restrîns al studenților teologi, condus de P. C. prof. Gh. Șoima. La Sf. Liturghie a fost de față și pr. rom. cat. Dobos Aron.

La priceasnă a predicat P. C. vicar Tr. Belășcu, iar la sfîrșitul Sf. Liturghii C. pr. C. Gane a făcut o dare de seamă asupra lucrărilor, precum și o prezentare a credincioșilor din aceea parte de Arhiepiscopie, care se simt strîns legați de Biserica străbună. În numele credincioșilor au vorbit Gh. Radu și Gh. Vancea, cînt. bis.

Pentru rîvna depusă, C. pr. C. Gane a fost distins și hirotesit în treapta de iconom. Distingții diverse au primit și o seamă de credincioși din parohie.

În cuvîntul de învățătură pe care l-a rostit, Î. P. S. Mitropolit Nicolae a dezvoltat unele idei legate de Duminica tuturor Sfinților.

Cu acest prilej sărbătoresc, au făcut daruri bisericii din Imper, în cărți și alte obiecte de

(Continuare în pag. 4)

Momente de bucurie la Centrul eparhial Cluj

În ziua de 13 iunie 1973, clerul și credincioșii Eparhiei Vadului, Feleacului și Clujului au aflat, cu deosebită satisfacție, ridicarea la rang de Arhiepiscopie a acestei Eparhii și ridicarea la demnitatea de Arhiepiscop a vrednicului ei conducător, Prea Sfințitul Episcop Teofil, precum și alegerea în demnitatea de Episcop-vicar a P. C. Părinte Arhim. Justinian Chira, starețul Mănăstirii Sf. Ana — Rohia, județul Maramureș.

În aceeași zi, la ora 13,30, toți angajații Centrului eparhial Cluj au urcat în salonul palatului eparhial pentru a ura Înalț Prea Sfințitului Arhiepiscop Teofil zile multe de arhipăstorire.

În numele celor de față, ca și al întregului cler și al credincioșilor, a luat cuvîntul P. C. Ioan Pop, vicar eparhial, exprimînd bucuria de care este plină inima tuturor, pentru grija pe care a avut-o Sf. Sinod și Conducerea de Stat, față de Biserica istorică (strămoșească) din Transilvania, precum și de a da răsplata cuvenită Înalț Prea Sfinției Sale, care timp de un sfert de veac a servit — în calitate de ierarh — Biserica Ortodoxă Română și neamul nostru românesc, cu cel mai profund sentiment de dragoste și devotament. În încheiere, promițînd Înalț Prea Sfinției Sale același devotament în muncă, pentru cauza sfîntă a Bisericii noastre strămoșești și a propășirii Patriei noastre scumpe, i-a urât „Multă fericire“ și „Mulți ani de arhipăstorire“, cu roade bogate în activitatea nobilă de slujire a lui Dumnezeu și a oamenilor. Din partea celor prezenți s-a oferit Înalț Prea Sfinției Sale un buchet de flori albe, timp în care s-a intonat imnul arhieresc.

În ziua de 14 iunie 1973 a avut loc la Centrul eparhial Cluj, ședința de lucru cu PP. CC. protopopi, din trim. II/1973.

După ce Î. P. S. Arhiepiscop Teofil a deschis ședința, P. C. Ioan Pop, vicar eparhial, a luat cuvîntul comunicînd PP. CC. Lor prețuirea acordată de Sf. Sinod și Conducerea de Stat eparhiei noastre și P. S. Episcop Teofil, care în prezent poartă titlul de Arhiepiscop.

În numele PP. CC. protopopi au cerut îngăduința să ia cuvîntul P. C. Jacob Victor, protopop al protopopiatului Bistrița, și Dr. Carol Pop, protopop al protopopiatului Baia Mare.

Ambii vorbitori au adresat cuvinte de mulțumire Sf. Sinod și Onor. Departament al Cultelor pentru cinstea dată Eparhiei și Ierarhului nostru, urîndu-i Înalț Prea Sfinției Sale „Mulți ani în această nouă demnitate!“ și oferindu-i un buchet de flori.

În ziua de 16 iunie a. c., P. C. arhid. Ioan Brie, directorul Seminarului Teologic Cluj, la începutul festivității încheierii anului școlar 1972/73, a adus la cunoștință cadrelor didactice și elevilor îmbucurătorul eveniment de ridicare a Eparhiei Clujului la rang de Arhiepiscopie și a P. S. Episcop Teofil la cinstea de Arhiepiscop.

Atît angajaților Centrului eparhial, PP. CC. protopopi, cît și cadrelor didactice și elevilor Seminarului Teologic Cluj, în zilele de 13, 14 și 16 a. c., Înalț Prea Sfințitul Arhiepiscop Teofil le-a spus că prețuirea primită o împarte cu înaintașii, cu clerul și credincioșii eparhiei, menționînd că argumentele care au sprijinit această promovare sînt multiple.

Pentru considerația și demnitatea acordată, Înalț Prea Sfinția Sa a adus mulțumiri Sf. Sinod, personal Prea Fericitului Părinte Justinian, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, Onor. Departament al Cultelor, Conducerei de Stat, personal Domnului Nicolae Ceaușescu, Președintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România.

Cu gîndul la activitatea de viitor, Înalț Prea Sfinția Sa și-a exprimat mulțumirea față de atitudinea și activitatea colaboratorilor apropiați de la Centrul eparhial, a colaboratorilor mai îndepărtați (PP. CC. protopopi), a PP. CC. și CC. preoți din cuprinsul Eparhiei Clujului, fiind încredințat că vor înțelege să-și desfășoare și în continuare activitatea sub lumina idealului superior evanghelic, patriotic și umanitar, punîndu-se astfel în slujba Bisericii și a poporului.

Prot. P. Varga

Sf. Ioan Gură de Aur: Despre virtute

Biserica noastră Ortodoxă ne învață că viața creștină nu poate fi înțeleasă altfel decât ca o continuă strădanie spre realizarea virtuților creștine. Și aceasta din motivul că virtuțile sînt fructele pe care Mîntuitorul Iisus Hristos le așteaptă de la noi creștinii ca dovadă a împlinirii supremei porunci creștine — porunca iubirii lui Dumnezeu și a oamenilor. Ele sînt, deci, expresia vie a relațiilor dintre creștin și Dumnezeu și dintre creștin și semenii săi, și dau garanție autorului lor că se află pe calea desăvîșirii morale, pe calea apropierii de Dumnezeu și a mîntuirii. De aceea virtuțile creștine constituie pentru creștin o avuție, dar nu una exterioară, așa cum sînt bunurile materiale, ci una interioară, sufletească, rod al strădaniilor sale și al harului divin.

Sf. Ioan Gură de Aur, marele părinte al Bisericii noastre, a fost un neobosit propovăduitor și împlinitor al virtuților creștine. El a îndemnat cu vorba și cu fapta pe păstoriții săi să practice virtuțile, indicîndu-le și modul practic prin care ei pot deveni virtuțoși. Sfaturile sale practice ni se adresează și ni se potrivesc și nouă în strădaniile noastre de a trăi o viață cu adevărat creștină. Iată ce ne sfătuiește Sf. Părinte în această privință: „Să începem cu virtuțile pînă mai avem încă timp. Să ne programăm virtuțile așa după cum agricultorii își orînduiesc munca cîmpului. În această lună vrem să ajungem să înlăturăm cleveala, mîndria, mînia nechibzuită, să ne dăm noi înșine o poruncă și să spunem: Astăzi vrem să săvîrșim aceste fapte bune. Luna viitoare să ne cultivăm răbdarea și în luna cealaltă o altă virtute. Aflîndu-ne în posesia acestor virtuți, să pășim mai departe spre realizarea altora... Pentru aceasta nu se cere cheltuială, nici muncă, nici sudoare, trebuie numai să vrem și toate se împlinesc. Nu e nevoie să străbatem un drum lung și nici să colindăm o mare nemărginită, ci e nevoie numai de zel și hotărîre și să punem limbii un stăvilor împotriva revărsărilor trufiei. Să alungăm din sufletul nostru mîndria, poftele rele, viața ușoară, trufia, lăcomia după bani, sperjurul și jurămîntul continuu. Dacă ne cultivăm o asemenea grijă distrugînd spinii și semănînd sămînța cerească putem ajunge la bucuriile făgăduite. Pentru că Stăpînul va veni și ne va duce în cămările Sale ca să ne împărtășim de toate bunătățile.“

Deși calea virtuților e anevoioasă, Sf. Părinte ne învață că ceea ce trebuie să ne însoțească permanent pe această cale este voința noastră. Fără voință nu putem realiza nimic. Și ca să ne încredințăm de necesitatea absolută a voinței noastre în această direcție, el citează nenumărate exemple din viața de toate zilele demonstrînd că performanțele atinse de anumiți oameni — spor-

tivi, artiști etc. — nu sînt altceva decât rezultatul voinței acestora și al muncii lor asidue. „Dar mai ușoare decât acestea — spune Sf. Părinte — este virtutea... Da, trebuie numai să vrem și totul decurge de la sine. Nu e permis să spui: Nu pot. Aceasta ar însemna să-l învinuiești pe Creator fiindcă ne-a creat neputincioși și ne-a impus atîtea datorii... Căci atunci se pune întrebarea: Cum se face că sînt atîția neputincioși? Pentru că le lipsește voința. De ce nu vrem? Din comoditate. Dacă ar avea voință ar putea face totul. De aceea spune Sf. Apostol Pavel: „Eu doresc ca toți să fiți ca mine“ pentru că el a știut că toți pot fi ca el. Dacă ar fi fost o imposibilitate n-ar fi vorbit astfel. Vrei să devii virtuos? Începe cu acestea! Fiindcă, spune-mi, dacă vrem să realizăm ceva, ne mărginim, oare, într-o meserie numai la dorință sau trecem și la acțiune? Dacă cineva vrea să devină cîrmaci nu spune numai „vreau“ și se mulțumește cu atît, ci trece și la acțiune... Și dacă cineva vrea să călătorească nu spune numai „vreau“ ci și pornește la drum. Dar tu care vrei să urci la cer spui numai „vreau“. De ce spun că voința e deajuns? Pentru că în acțiunile noastre avem ca ajutor pe Dumnezeu care ne sprijinește. Deci, dacă ne hotărîm, dacă trecem la acțiune, dacă ne silim și ne îndreptăm întreaga simțire spre virtute, atunci (datorită ajutorului divin) totul merge de la sine... Să vrem doar, să vrem!“

Despre locul săvîșirii virtuții Sf. Ioan Gură de Aur ne spune următoarele: „Unii susțin că e imposibil ca să trăiești în mijlocul orașului și să-ți poți totuși păstra virtuțile. Pentru aceasta trebuie să fugi din oraș și să trăiești în munte ca un eremit. Unuia care are o casă, care e căsătorit și trebuie să aibă grijă de copii... îi este imposibil să fie virtuos. Acești oameni trebuie să privească pe dreptul Lot care locuia cu femeia, cu copiii și cu servitorii în oraș, trăia în mijlocul acelor oameni răi și păcătoși, dar a lăsat ca un far în mijlocul mării și nu s-a stins, ci lumina lui strălucea cu atît mai puternic... Nimic nu poate constitui o piedică pentru acela care are voința de a fi curat și treaz. Celui lipsit de voință nici singurătatea nu-i folosește la nimic, pentru că nu locul face pe om virtuos ci voința cea bună și faptele alese“.

După învățătura și sfaturile părintești ale Sf. Ioan Gură de Aur trebuie să ne trăim și noi viața creștinească pentru ca să putem deveni virtuțoși așa cum ne cheamă să fim Mîntuitorul Iisus Hristos. Practicînd virtuțile creștine fără ezitări și cu toată ființa noastră vom dobîndi fericirea cea veșnică făgăduită și vom duce și o viață aleasă și demnă de cetățean al Patriei noastre.

Sebastian Șebu

Din rugăciunile noastre zilnice

Lăudăm, cîntăm, binecuvîntăm și mulțumim Ție, Dumnezeule părinților noștri, că ai făcut să treacă umbra nopții și ne-ai arătat iarăși lumina zilei. Și rugăm bunătatea Ta, curățește păcatele noastre și primește rugăciunea noastră întru mare milostivirea Ta. Că la Tine scăpăm, Dumnezeule cel milostiv și atotputernic. Strălucește în inimile noastre soarele cel adevărat al dreptății Tale; luminează mintea noastră și simțurile toate ni le păzește, ca, umblînd în lumina zilei cu bună-cuviință pe calea poruncilor Tale, să ajungem la viața cea de veci. Că la Tine este izvorul vieții; și să ne învrednicim a fi întru desfătarea luminii Tale celei neapropiate. Că Tu ești Dumnezeu nostru și Ție mărire înălțăm, Tatălui și Fiului și Sfîntului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

*

Învrednicește-ne, Doamne, în ziua aceasta fără de păcat să ne păzim noi. Bine ești cuvîntat, Doamne, Dumnezeule părinților noștri și lăudat și preamărit este numele Tău în veci. Amin.

Fie, Doamne, mila Ta spre noi, precum am nădărdit întru Tine. Bine ești cuvîntat, Doamne, învață-ne pe noi îndreptările Tale. Bine ești cuvîntat, Stăpîne, înțelepțește-ne pe noi cu îndreptările Tale. Bine ești cuvîntat, Sfinte, luminează-ne pe noi cu îndreptările Tale. Doamne, mila Ta este în veac, lucrurile mîinilor Tale nu le trece cu

vederea. Ție se cuvine laudă, Ție se cuvine cîntare, Ție mărire se cuvine: Tatălui și Fiului și Sfîntului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Învățături din Pildele lui Solomon

- O privire binevoitoare înveselește inima și o veste bună întărește oasele (15, 30).
- Cel ce leapădă mustrarea își urgisește sufletul său, iar cel ce ia aminte la dojană dobîndește înțelepciune (15, 32).
- Toate căile omului sînt curate în ochii lui, dar numai Domnul este Cel ce cercetează duhul. Înfățișează Domnului lucrările tale și gîndurile tale vor izbuti (16, 2—3).
- Prin iubire și credință se ispășește păcatul și prin frica de Dumnezeu te ferești de rele (16, 6).
- Mai de grabă puțin și cu dreptate, decât agoniseală multă și cu strîmbătate (16, 8).
- Dobîndirea înțelepciunii este mai bună decât aurul, iar cîștigarea priceperii este mai de preț decât argintul (16, 16).
- Înaintea prăbușirii merge trufia și semeția înaintea căderii (16, 18).
- Mai bine să fii smerit cu cei smeriți, decât să împarți prada cu cei mîndri (16, 19).
- Cel ce ia aminte la cuvînt află fericirea, iar cel ce se încrede în Domnul este fericit (16, 20).

Informații

(Urmare din pag. 3)

cult, din partea unităților lor parohiale C. preoți: N. Stoicanea, I. Zăbavă și V. Chițu din Brașov, precum și P. C. prot. V. Văcăreanu din Panciu.

În aceeași zi, la ora 18, s-a săvîrșit slujba Vecerniei la parohia Micfalău, prot. Sf. Gheorghe, cu care prilej au vorbit credincioșilor P. C. vicar Tr. Belascu și I. P. S. Mitropolit Nicolae, iar C. pr. I. Cucu a mulțumit pentru această bucurie făcută credincioșilor săi.

Au fost de față pr. rom.-cat. Santa Antal și pastorul reformat Bartha Alexandru.

● Marți, 26 iunie 1973, a avut loc la Sibiu consfătuirea trimestrială cu P. C. protopopi din cele 13 protopopiate din Arhiepiscopia de la Alba Iulia și Sibiu. Au participat: I. P. S. Mitropolit Nicolae, P. C. vicar arhiepiscopesc, P. C. consilier, P. C. inspector și secretar eparhial, precum și titularii protopopiilor menționate.

S-a făcut o analiză a activității de pe trim. II și s-au dat îndrumări pentru trim. III/1973.

Au luat cuvîntul toți participanții.

● Duminică, 1 iulie 1973, Centrul arhiepiscopesc Sibiu a fost vizitat de un grup de elevi de la Seminarul special de la Curtea de Argeș, însoțit de P. S. Episcop în pens. Pavel Șerpe, P. C. dir. I. Negruțiu și alte cadre didactice.

Cu acest prilej, P. S. Episcop Pavel, înconjurat de un sobor de preoți și diaconi, a săvîrșit în Catedrala mitropolitană Sf. Liturghie arhierescă, slujind totodată, alături de I. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului, și la parastasul care a urmat. La priceasnă a predicat P. C. dir. I. Negruțiu, care a împărtășit ziditoare gînduri de învățatură privitoare la chemarea creștinului în lume. Răspunsurile au fost date în chip înălțător de corul elevilor seminariști, condus de P. C. pr. prof. V. Frangulea, cor care a interpretat și compoziția religio-patriotică a d-lui prof. N. Lungu: „La Cozia pe Olt“.

La masa obștească servită în cinstea oaspeților a participat și I. P. S. Mitropolit Nicolae, care a vorbit elevilor seminariști despre chemarea la apostolie, realizată în chip fericit în persoana mitropolitului Andrei Șaguna, arhieru care în condiții grele a lucrat nespuse de mult la ridicarea multilaterală a credincioșilor români pe care îi păstorea.

I. P. S. Sa arată elevilor seminariști că ei au de lucrat în alte condiții decât Șaguna; țara noastră este astăzi liberă și independentă, este în plin progres, credincioșii au un orizont cultural mult mai larg, în consecință și preoții trebuie să fie cît mai bine pregătiți, pentru a sluji cu cît mai multe roade obștea credincioșilor păstoriți, Patria și poporul din care fac parte. În acest scop, se cuvine de asemenea ca preotul să fie cel prin care să se simtă prezența lui Iisus Hristos — Domnul nostru, textul Sf. Liturghii trebuind să fie însuflit de trăirea în Iisus Hristos, fapt care contribuie la prezența Mîntuitorului în sufletele credincioșilor, la zidirea vieții lor, la urcarea lor pe treptele virtuții ș. a. m. d.

● În 26 mai 1973, a încetat din viață, în vîrstă de 81 de ani, prof. pens. Ioan Vulcuțiu din Sibiu. Adormitul în Domnul a fost vreme îndelungată deputat mirean în Adunarea Eparhială a Arhiepiscopiei de Alba Iulia și Sibiu, avînd totodată o seamă de colaborări la Telegraful Român.

Ca director al liceului din Tîrnăveni, prof. Vulcuțiu a desfășurat o bogată activitate culturală în cadrul Astei, de numele lui fiind legată și ridicarea în acest oraș a bustului poetului Octavian Goga.

Înmormîntarea a avut loc în 28 mai a. c., slujba fiind săvîrșită de P. C. prot. T. Bodogae, P. C. prot. pens. A. Marcovici și P. C. prot. A. Radu.

● Sub titlul: „Tractoare românești în 70 de țări“, ziarul bulgar „Rabotnicesko Delo“ publică o statistică privitoare la realizările industriei românești de tractoare.

„Anul trecut — scrie ziarul bulgar — au fost produse în România 32.000 de tractoare, ceea ce reprezintă o producție de două ori mai mare față de 1965“. Ziarul arată de asemenea că „tractoarele românești devin tot mai cunoscute și în străinătate. În anul 1972, numărul tractoarelor exportate s-a mărit de 4 ori, comparativ cu anul 1965. În momentul de față tractoarele românești se folosesc în circa 70 de țări ale lumii“.